

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.204 van 16 februari 2004
in de zaak A. 96.959/XIV-465.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachse nationaliteit, op 27 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 13 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Kazachse nationaliteit, is in België binnengekomen op 2 augustus 2000 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 9 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 augustus 2000 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 26 september 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, Kazachs staatsburger van Russische origine, verliet, samen met zijn broer Y., Kazachstan op 27 juli 2000. Ze reisden richting België waar ze op 2 augustus 2000 aankwamen. Nog diezelfde dag vroeg betrokkene de status van vluchteling aan.

Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal dat hij en zijn broer Yoeri lid waren van de ‘Kazachse Gemeenschap’. Deze gemeenschap komt op voor de rechten van de etnische Russen in Kazachstan. Midden juli 1998 namen betrokkene, zijn vader en oom deel aan een betoging. Deze betoging was georganiseerd door de ‘Kazachse Gemeenschap’. De politie chargeerde tijdens deze betoging en betrokkene werd gearresteerd. Nadien werd betrokkene opgesloten in een cel. In deze cel werd hij mishandeld door enkele politieagenten. Begin december 1999 werden betrokkene, zijn vader en oom tegengehouden door de politie toen ze van Rusland kwamen. Ze werden alle drie gearresteerd door de politie omdat ze op een illegale manier spullen (kranten, uniformen ...) het land hadden binnenbrachten. Betrokkene werd opnieuw opgesloten in een cel. De vierde dag van zijn opsluiting werd hij zwaar aangepakt door de politie,

hij verloor hierbij het bewustzijn. Toen betrokkene weer wakker werd, lag hij in een ziekenhuis van Almaty. Zijn vader en zijn oom heeft hij sindsdien niet meer gezien. In februari 2000 ging betrokkene informeren, bij het Bestuur van Binnenlandse Zaken, naar zijn verdwenen familieleden. Betrokkene dook dan in maart 2000 bij vrienden onder omdat, hij had vernomen dat hij gezocht werd door de politie. Eind maart 2000 diende hij vervolgens voor verzorging opgenomen te worden in het ziekenhuis. Betrokkene vermoedt dat de politie hem met een virus heeft ingespoten. Toen betrokkene dan aan de betere hand was is hij, met behulp van zijn broer, het land ontvlucht. Betrokkene legde tijdens zijn interview zijn rijbewijs neer.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat door een aantal tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas sterk wordt ondermijnd.

Ten eerste verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de tweede dag van zijn opsluiting, juli 1998, zo mishandeld werd (een gebroken voet) dat hij zijn bewustzijn verloor. Betrokkene werd pas weer wakker in het ziekenhuis nummer 10 (DVZ, p. 13). Tijdens zijn dringend beroep beweerde betrokkene echter dat de politie hem, nadat ze zijn voet gebroken hadden, in een auto stopte. Toen ze in de auto zaten, bedreigde de politie hem. Vervolgens bracht de politie hem naar het ziekenhuis nummer 2. Betrokkene stelde nog dat hij zijn bewustzijn niet heeft verloren tijdens deze mishandelingen (CGVS, p. 4).

Ten tweede verklaarde betrokkene dat de politie hem, na zijn arrestatie van december 1999, uitvroeg over een staatsgreep die in november 1999 in Oost-Kamenogorsk zou hebben plaats gevonden. Verder vroegen ze aan hem waar ze hun wapens hadden gelaten. Tenslotte diende betrokkene nog een document te tekenen in verband met deze staatsgreep, maar hij weigerde dit. De vierde dag van zijn opsluiting sloegen ze op zijn hoofd, betrokkene werd daarna overgebracht naar een ziekenhuis in Almaty. Hij verbleef er één week (DVZ, p. 14). Tijdens zijn interview in dringend beroep beweerde betrokkene dan weer dat de politie hem uitvroeg over een betoging die in Oost-Kamenogorsk zou hebben plaatsgevonden, en wilde ze eveneens de namen van de leden van de 'Kazachse Gemeenschap'. Voor het overige heeft de politie niets meer aan hem gevraagd. Wanneer ze betrokkene dan op een geven ogenblik bewusteloos hadden geslagen, brachten ze hem over naar een ziekenhuis in Almaty. Betrokkene diende daar dan twee maanden verzorgd te worden (CGVS, p. 5-6).

En ten derde verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn paspoort heeft achtergelaten in Kazachstan (DVZ, p. 4). Terwijl betrokkene tijdens zijn dringend beroep stelde dat hij nooit een paspoort noch een identiteitskaart heeft gehad (CGVS, p. 2).

Voorts dient men op te merken dat betrokkene enkele nieuwe feiten vertelde tijdens zijn interview voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde betrokkene in zijn dringend beroep dat de politie hem in februari 2000 zocht. Daarop besloot hij onmiddellijk onder te duiken (CGVS, p. 6-7). Verder verklaarde hij nog dat zijn broer Yoeri en diens vrouw ook werden vervolgd door de politie (CGVS, p. 8). Deze nieuwe zwaarwichtige feiten onder meer de directe aanleiding van zijn vlucht, die door betrokkene werden aangehaald, kunnen moeilijk als vergetelheid worden aanzien.

Tenslotte beweerde betrokkene ook nog dat ook andere etnische Russen in Kazachstan worden vervolgd (CGVS, p. 3 en 8).

De door betrokkene aangehaalde systematische vervolging van de Russische bevolking door de Kazachse overheid stemt niet echter overeen met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie ('Verslag Cedoca inzake de situatie van Russen in Kazachstan van 17 juli 2000') wordt nergens melding gemaakt van dergelijke systematische etnisch geïnspireerde vervolging. Hoewel er sprake is van positieve discriminatie ten opzichte van etnische Kazachen, hecht de Kazachse overheid veel belang aan het indijken van de interetnische spanningen gezien de grote Russische minderheid.

Door al deze bovenstaande elementen is het niet langer mogelijk nog enige geloofswaarde te hechten aan betrokkenes asielrelaas. Het door betrokkene neergelegde document is niet van die aard dat ze bovenstaande beweringen zouden kunnen weerleggen.

Gezien bovenstaande kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van en vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“1/DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 63/3 VAN DE VREEMDELINGEN-WET SCHENDT

Dat het dringend beroep luidens de bestreden beslissing ingediend werd op 11 augustus 2000 en de beslissing zou dateren van 2 oktober 2000, hetgeen betekent dat de bestreden beslissing niet genomen is binnen de 30 dagen na het indienen van het dringend beroep hetgeen nochtans vereist wordt door art. 63/3 van de Vreemdelingenwet.

Dat voormeld artikel een dwingende termijn ingevoerd heeft en geen termijn invoert. Dat voorts verwezen wordt naar het arrest ALLEWAERT, nr. 73.717 dd. 18 mei 1998.”;

2.1.2. Overwegende dat de termijn, bepaald in artikel 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarop verzoeker zich beroept een termijn van orde is, zodat de overschrijding van deze termijn nergens gesanctioneerd wordt; dat bovendien de overschrijding van de termijn ook niet zo groot is dat er sprake is van een onredelijk lange termijn; dat, zelfs indien er sprake zou zijn van een dergelijke overschrijding van de beslissingstermijn, niet valt in te zien welk het belang van verzoeker is bij het inroepen hiervan, aangezien hij tijdens de afhandeling van zijn dringend beroep getolereerd wordt op het grondgebied, waardoor hij niet het risico loopt te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, waar hij beweert vervolgd te zijn door de autoriteiten; dat het eerste middel, indien al ontvankelijk, niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“2/ SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE.

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (Wet 29 juli 1991).

Dat de bestreden beslissing niet aangeeft wie de beslissing juist genomen heeft, daar waar dit diende te gebeuren, hetgeen essentieel is voor de motivering van de beslissing. Dat men in de kwestieuze beslissing enkel vindt 'Ingevolge uw dringend beroep betreffende de weigering van verblijf ingediend op 11 augustus 2000 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de eer U de volgende beslissing mede te delen:', waardoor aldus niet vermeld is wie de beslissing genomen heeft, en hetgeen vervolgens zelfs tegengesproken wordt door 'Voor de Commissaris-Generaal, verhindert handtekening) X. DE BEYS Adjunct-Commissaris', hetgeen evenmin kan gelden als vermelding van wie de beslissing genomen heeft.

Dat de opgave van wie de beslissing heeft genomen dient te gebeuren in de beslissing zelve.

Dat dient benadrukt te worden dat de Commissaris-Generaal zelf tot intrekking van een bij de Raad van State bestreden beslissing is overgegaan, waarbij het enige verschil tussen de nieuwe en oude beslissing is, dat in de nieuwe beslissing de Commissaris-Generaal zelf zijn beslissing ondertekent en niet de Adjunct-Commissaris-Generaal.”;

dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het volgende stelt :

“2/ Dat wat betreft het tweede middel de verzoekende partij volkomen volhardt
Dat men de tekst van de bestreden beslissing dient te bekijken om te bemerken dat de beslissing stelt dat de Commissaris-generaal zou beslist hebben daar waar de verwerende partij stelt 'dat de bestreden beslissing wel degelijk op een duidelijke manier aangeeft door wie de beslissing werd genomen' daar 'de desbetreffende aangevochten beslissing werd ondertekend, zoals duidelijk vermeld staat op de beslissing van 16 augustus zelf, door adjunct-Commissaris X. DE BEYS. Dat de bestreden beslissing aldus aangetast is door een fundamentele contradictie.”;

2.2.2.1. Overwegende dat in het middel de schending van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 3 van de wet van 29 juli 1991, 149 Gerechtelijk Wetboek, 6 van het E.V.R.M. en het algemeen rechtsbeginsel, wellicht bedoelt de verzoekende partij hier de motiveringsplicht, wordt ingeroepen;

2.2.2.2. Overwegende dat vooreerst dient vastgesteld dat de artikelen 149 Gerechtelijk Wetboek en 6 van het E.V.R.M. in casu niet van toepassing zijn; dat artikel 149 Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat vonnissen moeten worden gemotiveerd; dat de bestreden beslissing echter geen vonnis is, zodat niet in te zien valt op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden door de bestreden beslissing; dat artikel 6 van het E.V.R.M. betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken;

2.2.2.3. Overwegende dat, met betrekking tot de inhoudelijke kritiek die in het middel wordt uiteengezet, erop kan worden gewezen dat de verzoekende partij zelf expliciet stelt wie de bestreden beslissing heeft genomen; dat bovendien dient gewezen op artikel 63/3 Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt :

“Art. 63/3.

§ 1 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten bevestigt de aangevochten beslissing of beslist dat een verder onderzoek noodzakelijk is en dat de betrokkene voorlopig toegelaten wordt tot binnenkomst, verblijf of vestiging in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in afwachting van een beslissing in de zin van artikel 57/6, eerste lid, 1/, binnen dertig werkdagen na de indiening van het beroep.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten behandelen bij voorrang en binnen vijf werkdagen na de indiening van het beroep de dringende beroepen ingediend door personen die op een welbepaalde plaats worden vastgehouden overeenkomstig artikelen 74/5 of 74/6.

Indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten beslist dat een verder onderzoek noodzakelijk is, wordt, in voorkomend geval, onmiddellijk een einde gemaakt aan de vasthouding.”;

dat uit deze bepaling volgt dat de beslissingen in een dringend beroep tegen een afwijzende beslissing inzake een asielaanvraag, kunnen worden genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten; dat, aangezien de bestreden beslissing werd genomen door een adjunct van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient te worden besloten dat een bevoegd persoon de beslissing heeft genomen; dat bovendien ten zeerste kan getwijfeld worden aan het belang dat de verzoekende partij heeft bij dit middel; dat het in wezen niet uitmaakt wie de bestreden beslissing heeft genomen, aangezien zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zijn adjunct bevoegd zijn om ze te nemen; dat het niet duidelijk is wat de verzoekende partij met de verwijzing naar een andere beslissing, die werd ingetrokken wil bereiken; dat het tweede middel, indien al ontvankelijk, niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“3/ SCHENDING VAN ART. 63/3 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980

Dat de bestreden beslissing niet aangeeft wie de beslissing juist genomen heeft, daar waar dit diende te gebeuren.

Dat men in de kwestieuze beslissing enkel vindt ‘Ingevolge uw dringend beroep betreffende de weigering van verblijf ingediend op 11 augustus 2000 heeft de Commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de eer U de volgende beslissing mede te delen:’, waardoor aldus niet vermeld is wie de beslissing genomen heeft, en hetgeen vervolgens zelfs tegengesproken wordt door “Voor de Commissaris-Generaal, verhindert handtekening) X. DE BEYS Adjunct-Commissaris”, hetgeen evenmin kan gelden als vermelding van wie de beslissing genomen heeft.

Dat de opgave van wie de beslissing heeft genomen dient te gebeuren in de beslissing zelve.

Dat dient benadrukt te worden dat de Commissaris-Generaal zelf tot intrekking van een bij de Raad van State (bestreden) bestreden beslissing is overgegaan, waarbij het enige verschil tussen de nieuwe en oude beslissing is, dat in de nieuwe beslissing de Commissaris-Generaal zelf zijn beslissing ondertekent en niet de Adjunct-Commissaris-Generaal.

Dat aldus de nodige authenticiteit ontbreekt in de bestreden beslissing nu niet opgegeven werd wie de bestreden beslissing genomen heeft.

Dat dient worden te benadrukt dat voormeld artikel niet voorziet in enige mogelijkheid tot delegatie: de wettekst gebruikt de bewoording ‘of’, hetgeen betekent dat het gaat om de Commissaris-Generaal zelf of één van de Adjuncten zelf, hetgeen de mogelijkheid tot delegatie uitsluit.”;

dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord stelt :

“3/ Dat wat betreft het derde middel de verzoekende partij volkomen volhardt
Dat men de tekst van de bestreden beslissing dient te bekijken om te bemerken dat de beslissing stelt dat de Commissaris-generaal zou beslist hebben daar waar de verwerende partij stelt ‘dat de bestreden beslissing wel degelijk op een duidelijke manier aangeeft door wie de beslissing werd genomen’ daar ‘de desbetreffende aangevochten beslissing werd ondertekend, zoals duidelijk vermeld staat op de beslissing van 16 augustus zelf, door adjunct-Commissaris X. DE BEYS. Dat de bestreden beslissing aldus aangetast is door een fundamentele contradictie.”;

2.3.2. Overwegende dat kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert :

“4/ SCHENDING VAN HET SUBSTANTIELE VORMVOORSCHRIFT DAT OPLEGT TE VERMELDEN WIE DE BESLISSING GENOMEN(N) HEEFT
Dat de bestreden beslissing zoals betekent niet juist stelt wie de beslissing heeft genomen, waardoor een essentiële vormvereiste is geschonden. Dat door het niet vermelden wie de bestreden beslissing genomen heeft een substantieel(l) vormvoorschrift geschonden is.
Dat de bestreden beslissing niet aangeeft wie de beslissing juist genomen heeft, daar waar dit diende te gebeuren.
Dat men in de kwestieuze beslissing enkel vindt ‘Ingevolge uw dringend beroep betreffende de weigering van verblijf ingediend op 11 augustus 2000 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de eer U de volgende beslissing mede te delen:’, waardoor aldus niet vermeld is wie de beslissing genomen heeft, en hetgeen vervolgens zelfs tegengesproken wordt door ‘Voor de Commissaris-Generaal, verhindert (handtekening) X. DE BEYS Adjunct-Commissaris’, hetgeen evenmin kan gelden als vermelding van wie de beslissing genomen heeft.
Dat de opgave van wie de beslissing heeft genomen dient te gebeuren in de beslissing zelve.
Dat dient benadrukt te worden dat de Commissaris-Generaal zelf tot intrekking van een bij de Raad van State bestreden beslissing is overgegaan, waarbij het enige verschil tussen de nieuwe en oude beslissing is, dat in de nieuwe beslissing de Commissaris-Generaal zelf zijn beslissing ondertekent en niet de Adjunct-Commissaris-Generaal.
Dat de opgave van wie de beslissing heeft genomen dient te gebeuren in de beslissing zelve.
Dat aldus de nodige authenticiteit ontbreekt in de bestreden beslissing nu niet opgegeven werd wie de bestreden beslissing genomen heeft.”;

dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord stelt :

“4/ Dat wat betreft het vierde middel de verzoekende partij volkomen volhardt
Dat men de tekst van de bestreden beslissing dient te bekijken om te bemerken dat de beslissing stelt dat de Commissaris-generaal zou beslist hebben daar waar de verwerende partij stelt ‘dat de bestreden beslissing wel degelijk op een duidelijke manier aangeeft door wie de beslissing werd genomen’ daar ‘de desbetreffende aangevochten beslissing werd ondertekend, zoals duidelijk vermeld staat op de beslissing van 16 augustus zelf, door adjunct-Commissaris X. DE BEYS. Dat de bestreden beslissing aldus aangetast is door een fundamentele contradictie.”;

2.4.2. Overwegende dat kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker als vijfde middel aanvoert :

“5/ SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. art. 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de Vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

a) Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat door een aantal tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen, de geloofwaardigheid van zijn asiirelaas (asielrelaas) sterk wordt ondermijnd.

Ten eerste verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de tweede dag van zijn opsluiting, juli 1998, zo mishandeld werd (een gebroken voet) dat hij zijn bewustzijn verloor. Betrokkene werd pas weer wakker in het ziekenhuis nummer 10 (DVZ, p. 13). Tijdens zijn dringend beroep beweerde betrokkene echter dat de politie hem, nadat ze zijn voet gebroken hadden, in een auto stopte. Toen ze in de auto zaten, bedreigde de politie hem. Vervolgens bracht de politie hem naar het ziekenhuis nummer 2. Betrokkene stelde nog dat hij zijn bewustzijn niet heeft verloren tijdens deze mishandelingen (CGVS, p. 4).

Ten tweede verklaarde betrokkene dat de politie hem, na zijn arrestatie van december 1999, uitvroeg over een staatsgreep die in november 1999 in Oost-Kamenogorsk zou hebben plaats gevonden. Verder vroegen ze aan hem waar ze hun wapens hadden gelaten. Tenslotte diende betrokkene nog een document te tekenen in verband met deze staatsgreep, maar hij weigerde dit. De vierde dag van zijn opsluiting sloegen ze op zijn hoofd, betrokkene werd daarna overgebracht naar een ziekenhuis in Almaty. Hij verbleef er één week (DVZ, p. 14). Tijdens zijn interview in dringend beroep beweerde betrokkene dan weer dat de politie hem uitvroeg over een betoging die in Oost-Kamenogorsk zou hebben plaatsgevonden, en wilde ze eveneens de namen van de leden van de 'Kazachse Gemeenschap'. Voor het overige heeft de politie niets meer aan hem gevraagd. Wanneer ze betrokkene dan op een (ge)geven ogenblik bewusteloos hadden geslagen, brachten ze hem over naar een ziekenhuis in Almaty. Betrokkene diende daar dan twee maanden verzorgd te worden (CGVS, p. 5-6). En ten derde verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vro(e)mdelingenzaken dat hij zijn paspoort heeft achtergelaten in Kazachstan (DVZ, p. 4). Terwijl betrokkene tijdens zijn dringend beroep stelde dat hij nooit een paspoort noch een identiteitskaart heeft gehad (CGVS, p. 2). Voorts dient men op te merken dat betrokkene enkele nieuwe feiten vertelde tijdens zijn interview voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde betrokkene in zijn dringend beroep dat de politie hem in februari 2000 zocht. Daarop besloot hij onmiddellijk onder te duiken (CGVS, p. 6-7). Verder verklaarde hij nog dat zijn broer Yoeri en diens vrouw ook werden vervolgd door de politie (CGVS, p. 8). Deze nieuwe zwaarwichtige feiten onder meer de directe aanleiding van zijn vlucht, die door betrokkene werden aangehaald, kunnen moeilijk als vergetelheid worden aanzien. Tenslotte beweerde betrokkene ook nog dat ook andere etnische Russen in Kazachstan worden vervolgd (CGVS, p. 3 en 8).

Dat artikel 63 en 63/3 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980, (hierna Vreemdelingenwet genoemd) voorzien in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, dat de zaak volledig opnieuw en individueel, ttz. dossier per dossier dient behandeld te worden.

Dat een vergelijking tussen verklaringen van de verklaringen met deze van de echtgenoot niet strookt met de artikelen 63 en 63/3 van de vreemdelingenwet, en daaruit kennelijk niet kan besloten worden dat er sprake is van een deugdelijke motivering. Dat uit voormeld artikel en de Vreemdelingenwet ook volgt dat elk verzoek individueel dient behandeld te worden, zodat het niet behoort te vergelijken met andermans verklaringen, afgelegd hetzij voor de dienst vreemdelingenzaken, hetzij voor het Commissariaat-Generaal.

Dat het aldus niet behoort door middel van vergelijking tussen verklaringen een beslissing te motiveren, daar waar een dergelijke wettelijke beroepsmogelijkheid voorzien is en daar waar de dossiers individueel dienen behandeld te worden.

b) * -Dat om aan de Wet van 29.7.91 en art. 62 van de Wet van 15.12.80 te voldoen, volstaat het voor de Commissaris-Generaal in casu niet te stellen dat het verhaal van verzoekers 'hoogst onwaarschijnlijk is' of 'bedrieglijk' De Commissaris-Generaal moet aangeven waarom precies hij die stelling weerhoudt (Raad van State, 15.12.94 nr 50.738, 3e Kamer, K.L./Belgische Staat, C.G.V.S):

- Dat de Commissaris-Generaal in casu een manifeste en grove appreciatiefout begaat welke onderworpen is aan de controle van de Raad van State onderworpen (Raad van State 1.2.95 nr. 51.466, 11e Kamer G.N Belgische Staat, C.G.V.S);

- Dat het in casu niet volstaat te verwijzen naar het feit dat verzoeker lopende de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van iets gemaakt heeft.

Dat aldus zogenaamde gereleveerde tegenstrijdigheden, geen contradicties zijn.

- Dat het in concreto volstaat sommige opgegeven gegevens bij elkaar te leggen, zodat men kan vaststellen, dat al deze opgegeven feiten naast elkaar kunnen bestaan, zonder tegengesteld te zijn aan elkaar.

- Dat voortst verzoekende partij en diens levenspartner bejaarde mensen zijn; dat het evident is dat het geheugen verzakt is bij hun ouderdom; dat het geheugen leemten kan vertonen vooral bij traumatische ervaringen die men wil verderingen (verdedigen).

- Dat het verhoor voor verzoekende partij te snel ging en al te zeer van de hak op de tak sprong. Dat de motoriek van bejaarde personen doorgaans veel kleiner is dan die van jeugdige personen. Dat in casu de motoriek van verzoekende partij veel kleiner is. Dat wanneer deze iets poogde duidelijk te maken er een detailvraag kwam en deze dan weer de draad verloor van wat hij poogde te vertellen.

- Dat er verder ook problemen geweest zijn betreffende de vertaling. Dat voor de Dienst Vreemdelingenzaken een vertaler tolk opgetreden is wiens Nederlands uiterst gebrekking was. Dat er bovendien op het verhoor voor het Commissariaat-Generaal een tolk Russisch-Frans opgetreden is. Dat Frans niet de moedertaal van de vragensteller was op het Commissariaat, terwijl de procedure behoorde Nederlands te zijn. Dat de ondervrager het Frans niet beheerste. Dat de tolk bovendien het West-Russisch sprak, daar waar de verzoekende partij en diens huwelijkspartner Oost-Russisch spraken een taal waarin i.t.t. West-Russisch veel Russische leenwoorden voorkomen. Dat de tolk voormelde leenwoorden niet beheerste.

Dat er uit wat opgegeven wordt geen echte, d.w.z. werkelijk tegenstrijdigheden betreffen

- Dat het evenmin behoort gemakkelijk te verklaren zogenaamde tegenstrijdigheid, welke aan de hand van het dossier vermochten verklaard te worden, een dusdanige tegenstrijdigheid te zien dat zij ernstig het relaas van verzoekster zou aantasten.

- Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., 'De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève' in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7.. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

- Dat zo per impossele verschillende verklaringen, lopende de verschillende fasen in de procedure kunnen vergeleken worden, het doel van dergelijke vergelijking, niet het vaststellen van zogenaamde incoherenties is, doch het oplossen van datgene wat fout of incoherent lijkt (H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de Réfugié, H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

- Dat de voorgehouden tegenstrijdigheden bovendien niet kunnen opwegen tegen de waarachtigheid van het geheel. Dat de waarachtigheid van het geheel opweegt tegen

tegenstrijdigheden (Cfr. FLEERACKRS, De laatste Rechter, over oordeelsvorming, Juridisch (Juridisch) Cahier, Jaargang, 8, Gerechtelijk jaar, 1999-2000, Deel 2, geciteerd door Voltallige Tweede Kamer Vaste Beroepscommissie, dd. 14 maart 2000 in de zaak VB/98/01195.RA8200)

Dat een dergelijke, vergelijking aldus geen deugdelijke motivering kan opleveren.

* Dat in concreto nopens de vergeleken verklaringen kan gesteld worden

Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

‘Vooreerst dient te worden opgemerkt dat door een aantal tegenstrijdigheden tussen betrokkene opeenvolgende verklaringen, de geloofwaardigheid van zijn asiirelaas (asielrelaas) sterk wordt ondermijnd’.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

“Ten eerste verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de tweede dag van zijn opsluiting, juli 1998, zo mishandeld werd (een gebroken voet) dat hij zijn bewustzijn verloor. Betrokkene werd pas weer wakker in het ziekenhuis nummer 10 (DVZ, p. 13). Tijdens zijn dringend beroep beweerde betrokkene echter dat de politie hem, nadat ze zijn voet gebroken hadden, in een auto stopte. Toen ze in de auto zaten, bedreigde de politie hem. Vervolgens bracht de politie hem naar het ziekenhuis nummer 2. Betrokkene stelde nog dat hij zijn bewustzijn niet heeft verloren tijdens deze mishandelingen (CGVS, p. 4).’ Dat het Commissariaat-Generaal hier twee gebeurtenissen door elkaar haspelt.

Dat het ziekenhuis in Almaty opgedeeld is in verschillende afdelingen zoals ‘ziekenhuis 2’ en ziekenhuis 10’.

Dat in juli 1998 zijn voet gebroken werd (d) en hij bij bewustzijn kwam in het Ziekenhuis.

Dat in december 1999, hij zeer hard werd geslagen ondermeer op het hoofd. Dat hij ingespoten werd met een hepatitis B-injectie.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

“Ten tweede verklaarde betrokkene dat de politie hem, na zijn arrestatie van december 1999, uitvoeg over een staatsgreep die in november 1999 in Oost-Kamenogorsk zou hebben plaats gevonden. Verder vroegen ze aan hem waar ze hun wapens hadden gelaten. Tenslotte diende betrokkene nog een document te tekenen in verband met deze staatsgreep, maar hij weigerde dit. De vierde dag van zijn opsluiting sloegen ze op zijn hoofd, betrokkene werd daarna overgebracht naar een ziekenhuis in Almaty. Hij verbleef er één week (DVZ, p. 14). Tijdens zijn interview in dringend beroep beweerde betrokkene dan weer dat de politie hem uitvoeg over een betoging die in Oost-Kamenogorsk zou hebben plaatsgevonden, en wilde ze eveneens de namen van de leden van de ‘Kazachse Gemeenschap’. Voor het overige heeft de politie niets meer aan hem gevraagd. Wanneer ze betrokkene dan op een gegeven ogenblik bewusteloos hadden geslagen, brachten ze hem over naar een ziekenhuis in Almaty. Betrokkene diende daar dan twee maanden verzorgd te worden (CGVS, p. 5-6).’

Dat ook hier de verhoren met elkaar verward worden.

Dat er in 1998 een verhoor plaatsgevonden heeft nopens de een manifestatie in 1998, die trouwens in Almaty plaatsgevonden heeft. Dat hij tegengehouden werd(t) met Kazakse kledij.

Dat in 1999 er dan uiteraard bevraagd werd nopens de staatsgreep.

Dat zowel in 1998 als 1999 een hospitalisatie was van 3 maanden.

Dat de bestreden beslissing stelt:

‘En ten derde verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vro(e)mdelingenzaken dat hij zijn paspoort heeft achtergelaten in Kazachstan (DVZ, p. 4). Terwijl betrokkene tijdens zijn dringend beroep stelde dat hij nooit een paspoort noch een identiteitskaart heeft gehad (CGVS, p. 2).’

Dat hij inderdaad nooit een identiteitskaart noch paspoort heeft gehad. Dat de vragen over het Sovjet-paspoort, zo werden geïnterpreteerd alsof hij een dergelijk paspoort zou gehad hebben.

Dat de bestreden beslissing stelt:

‘Voorts dient men, op te merken dat betrokkene enkele nieuwe feiten vertelde tijdens zijn interview voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde betrokkene in zijn dringend beroep dat de politie hem in februari 2000 zocht. Daarop besloot hij onmiddellijk onder te duiken (CGVS, p. 6- 7). Verder verklaarde hij nog dat zijn broer Yoeri en diens vrouw ook werden vervolgd door de politie (CGVS, p. 8). Deze nieuwe

zwaarwichtige feiten onder meer de directe aanleiding van zijn vlucht, die door betrokkene werden aangehaald, kunnen moeilijk als vergetelheid worden aanzien.’

Dat hier uiteraard het zogenaamd ‘niet vermelden’ bij één instantie niet betekent dat de gebeurtenissen niet zouden zijn gebeurd. Dat er dient benadrukt te worden dat verzoekende partij geantwoord heeft op de vragen en zelf niet in staat is om zonder de nodige hulp zijn relaas tot in de details te vertellen. Dat hij zich trouwens meent te herin(n)eren dat hij dit wel vertelt heeft, doch dat dit niet genoteerd werd. Tenslotte beweerde betrokkene ook nog dat ook andere etnische Russen in Kazachstan worden vervolgd (CGVS, p. 3 en 8).

c) Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

‘Tenslotte beweerde betrokkene ook nog dat ook andere etnische Russen in Kazachstan worden vervolgd (CGVS, p. 3 en 8).

De door betrokkene aangehaalde systematische vervolging van de Russische bevolking door de Kazachse overheid stemt niet echter overeen met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie (‘Verslag Cedoca inzake de situatie van Russen in Kazachstan van 17 juli 2000’) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke systematische etnisch geïnspireerde vervolging. Hoewel er sprake is van positieve discriminatie ten opzichte van etnische Kazachen, hecht de Kazachse overheid veel belang aan het indijken van de interetnische spanningen gezien de grote Russische minderheid.’

Dat op dit punt de beslissing uiteraard niet kan gemotiveerd zijn, daar men er hetzij zelfs in slaagt van de Kazachen te verwarren met de Kazakken, hetzij onzin te schrijven in die zin dat de Kazachen uiteraard niet de Kazachen als etnisch minderheid zullen vervolgen. Dat voorts de bestreden beslissing te algemeen spreekt over de Russisch minderheid hetgeen nog iets anders is dan de de Kazakken.”;

2.5.2.1. Overwegende dat, met betrekking tot de ingeroepen wetsbepalingen, kan worden verwezen naar de beperking van het tweede middel;

2.5.2.2. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening mag houden met de verklaringen uit een eerdere procedurefase, om het dringend beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken in de asielaanvraag te beoordelen; dat, luidens artikel 52 Vreemdelingenwet, een asielaanvraag onontvankelijk mag worden verklaard als deze aanvraag totaal vreemd is aan het asiel en dan met name omdat ze bedrieglijk is, of omdat ze geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie; dat, om zich een beeld te vormen van de situatie zoals zij zich aandient, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over alle beschikbare informatie moet beschikken die de kandidaat-vluchteling of één of meer van zijn eventueel vergezellende familieleden, op wiens problemen de betrokkene zich eventueel beroept voor het verkrijgen van asiel, die tijdens de diverse asielprocedures werden verstrekt, wil hij, gelet op de zorgvuldigheidsplicht waaraan ook hij onderworpen is, een zorgvuldig afgewogen beslissing kunnen nemen; dat, indien men bij een vergelijking van verklaringen fundamentele verschillen vaststelt, dit een van de mogelijkheden is die voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen open staan om de asielaanvraag als onontvankelijk af te wijzen; dat het niet duidelijk is wat de verzoekende partij met de verwijzing naar de verklaringen van een echtgenoot bedoelt, daar er geen sprake is van enige echtgenoot of echtgenote; dat de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden aan de ouderdom van de verzoekende partij en zijn partner wijt; dat

aangevoerd wordt dat verzoeker wegens zijn bejaardheid “geheugenverzakkingen” vertoont en niet meer de motoriek heeft van een jeugdig persoon; dat kan worden vastgesteld dat er in het gehele dossier nergens sprake is van een partner van de verzoekende partij; dat bovendien de verzoekende partij blijkt geboren te zijn in 1977, wat de bejaardheidsverschijnselen toch wel heel vroeg doet intreden; dat de verzoekende partij opwerpt dat er op het vlak van de vertalingen, tijdens de verhoren ook problemen zijn opgetreden, met name dat de tolk Franstalig zou geweest zijn en er sprake zou geweest zijn van het gebruik van een ander Russisch dan het Russisch dat de verzoekende partij machtig is; dat kan worden vastgesteld dat er nergens in het administratief dossier sprake is van een tolk die in het Frans zou zijn opgetreden en bovendien blijkt de verzoekende partij indien dit reeds het geval zou zijn geweest, hierover nooit enige kritiek te hebben geuit; dat bovendien erop kan worden gewezen dat verzoekers beweringen over Oost- en West-Russisch niet kunnen worden aangenomen; dat er slechts één standaard-Russisch bestaat en er hoogstens sprake kan zijn van een verschillend dialect, doch niet in zoverre dat de verschillen tussen de diverse dialecten zo groot zouden zijn dat het onverstaanbaar zou zijn voor Russischtaligen die uit een andere regio komen; dat, gelet op de bovenstaande vaststellingen de vraag rijst of het huidige beroep in wezen wel gericht is tegen de aangevoerde bestreden beslissing; dat, gelet op de bestreden beslissing, niet kan worden besloten dat deze niet afdoende gemotiveerd is; dat het vijfde middel niet gegrond is;

2.6.1. Overwegende dat verzoeker als zesde middel aanvoert :

“6/ SCHENDING VAN ART. 63 EN ART. 63/3 VAN VREEMDELINGENWET
Dat de bestreden beslissing voorhoudt:

‘Vooreerst dient te worden opgemerkt dat door een aantal tegenstrijdigheden tussen betrokkene opeenvolgende verklaringen, de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag (asielrelaas) sterk wordt ondermijnd.

Ten eerste verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de tweede dag van zijn opsluiting, juli 1998, zo mishandeld werd (een gebroken voet) dat, hij zijn bewustzijn verloor. Betrokkene werd pas weer wakker in het ziekenhuis nummer 10 (DVZ, p. 13). Tijdens zijn dringend beroep beweerde betrokkene echter dat de politie hem, nadat ze zijn voet gebroken hadden, in een auto stopte. Toen ze in de auto zaten, bedreigde de politie hem. Vervolgens bracht de politie hem naar het ziekenhuis nummer 2. Betrokkene stelde nog dat hij zijn bewustzijn niet heeft verloren tijdens deze mishandelingen (CGVS, p. 4).

Ten tweede verklaarde betrokkene dat de politie hem, na zijn arrestatie van december 1999, uitvroeg over een staatsgreep die in november 1999 in Oost-Kamenogorsk zou hebben plaats gevonden. Verder vroegen ze aan hem waar ze hun wapens hadden gelaten. Tenslotte diende betrokkene nog een document te tekenen in verband met deze staatsgreep, maar hij weigerde dit. De vierde dag van zijn opsluiting sloegen ze op zijn hoofd, betrokkene werd daarna overgebracht naar een ziekenhuis in Almaty. Hij verbleef er één week (DVZ, p. 14). Tijdens zijn interview in dringend beroep beweerde betrokkene dan weer dat de politie hem uitvroeg over een betoging die in Oost-Kamenogorsk zou hebben plaatsgevonden, en wilde ze eveneens de namen van de leden van de ‘Kazachse Gemeenschap’. Voor het overige heeft de politie niets meer aan hem gevraagd. Wanneer ze betrokkene dan op een (ge)geven ogenblik bewusteloos hadden geslagen, brachten ze hem over naar een ziekenhuis in Almaty. Betrokkene diende daar dan twee maanden verzorgd te worden (CGVS, p. 5-6).

En ten derde verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vro(e)mdelingen zaken dat hij zijn paspoort heeft achtergelaten in Kazachstan (DVZ,

p. 4). Terwijl betrokkene tijdens zijn dringend beroep stelde dat hij nooit een paspoort noch een identiteitskaart heeft gehad (CGVS, p. 2).

Voorts dient men op te merken dat betrokkene enkele nieuwe feiten vertelde tijdens zijn interview voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde betrokkene in zijn dringend beroep dat de politie hem in februari 2000 zocht. Daarop besloot hij onmiddellijk onder te duiken (CGVS, p. 6-7). Verder verklaarde hij nog dat zijn broer Yoeri en diens vrouw ook werden vervolgd door de politie (CGVS, p. 8). Deze nieuwe zwaarwichtige feiten onder meer de directe aanleiding van zijn vlucht, die door betrokkene werden aangehaald, kunnen moeilijk als vergetelheid worden aanzien.

Tenslotte beweerde betrokkene ook nog dat ook andere etnische Russen in Kazachstan worden vervolgd (CGVS, p. 3 en 8).

Dat alzo de verklaringen afgelegd vergeleken worden lopende de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal.

Dat artikel 63 en 63/3 van de van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980 (hierna vreemdelingenwet genoemd), zoals gewijzigd door art. 27 van de wet van 6 mei 1993, B.S. 21 mei 1993 voorziet in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, dat de zaak volledig opnieuw en individueel ttz. elk persoon afzonderlijk dient behandeld te worden.”;

2.6.2. Overwegende dat kan worden verwezen naar de bespreking van het vorige middel; dat het zesde middel niet gegrond is;

2.7.1. Overwegende dat verzoeker als zevende middel aanvoert :

“7/ SCHENDING VAN ARTIKEL 52, JUNCTO 63/2 EN 63/3 VAN DE VREEMDELINGENWET

Dat de bestreden beslissing steunt op volgende motivering:

‘Vooreerst dient te worden opgemerkt dat door een aantal tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen, de geloofwaardigheid van zijn asiirelaas (asielrelaas) sterk wordt ondermijnd.

Ten eerste verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de tweede dag van zijn opsluiting, juli 1998, zo mishandeld werd (een gebroken voet) dat hij zijn bewustzijn verloor. Betrokkene werd pas weer wakker in het ziekenhuis nummer 10 (DVZ, p. 13). Tijdens zijn dringend beroep beweerde betrokkene echter dat de politie hem, nadat ze zijn voet gebroken hadden, in een auto stopte. Toen ze in de auto zaten, bedreigde de politie hem. Vervolgens bracht de politie hein naar het ziekenhuis nummer 2. Betrokkene stelde nog dat hij zijn bewustzijn niet heeft verloren tijdens deze mishandelingen (CGVS, p. 4).

Ten tweede verklaarde betrokkene dat de politie hem, na zijn arrestatie van december 1999, uitvroeg over een staatsgreep die in november 1999 in Oost-Kamenogorsk zou hebben plaats gevonden. Verder vroegen ze aan hem waar ze hun wapens hadden gelaten. Tenslotte diende betrokkene nog een document te tekenen in verband met deze staatsgreep, maar hij weigerde dit. De vierde dag van zijn opsluiting sloegen ze op zijn hoofd, betrokkene werd daarna overgebracht naar een ziekenhuis in Almaty. Hij verbleef er één week (DVZ, p. 14). Tijdens zijn interview in dringend beroep beweerde betrokkene dan weer dat de politie hem uitvroeg over een betoging die in Oost-Kamenogorsk zou hebben plaatsgevonden, en wilde ze eveneens de namen van de leden van de ‘Kazachse Gemeenschap’. Voor het overige heeft de politie niets meer aan hein gevraagd. Wanneer ze betrokkene dan op een (ge)geven ogenblik bewusteloos hadden geslagen, brachten ze hem over naar een ziekenhuis in Almaty. Betrokkene diende daar dan twee maanden verzorgd te worden (CGVS, p. 5-6). En ten derde verklaarde betrokkene tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn paspoort heeft achtergelaten in Kazachstan (DVZ, p. 4). Terwijl betrokkene tijdens zijn dringend beroep stelde dat hij nooit een paspoort noch een identiteitskaart heeft gehad (CGVS, p. 2). Voorts dient men op te merken dat betrokkene enkele nieuwe feiten vertelde tijdens zijn interview voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde

betrokkene in zijn dringend beroep dat de politie hem in februari 2000 zocht. Daarop besloot hij onmiddellijk onder te duiken (CGVS, p. 6-7). Verder verklaarde hij nog dat zijn broer Yoeri en diens vrouw ook werden vervolgd door de politie (CGVS, p.8). Deze nieuwe zwaarwichtige feiten onder meer ;de directe aanleiding van zijn vlucht, die door betrokkene werden aangehaald, kunnen moeilijk als vergetelheid worden aanzien.

Tenslotte beweerde betrokkene ook nog dat ook andere etnische Russen in Kazachstan worden vervolgd (CGVS, p. 3 en 8).

De door betrokkene aangehaalde systematische vervolging van de Russische bevolking door de Kazachse overheid stemt niet echter overeen met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie ('Verslag Cedoca inzake de situatie van Russen in Kazachstan van 17 juli 2000') wordt nergens melding gemaakt van dergelijke systematische etnisch geïnspireerde vervolging. Hoewel er sprake is van positieve discriminatie ten opzichte van etnische Kazachen, hecht de Kazachse overheid veel belang aan het indijken van de interetnische spanningen gezien de grote Russische minderheid.

Dat het de Commissaris-Generaal, optredend in dringend beroep, niet behoort een beslissing ten gronde in het stadium van de ontvankelijkheid te nemen. Dat in casu de Commissaris-Generaal reeds over de grond beslist heeft en niet geoordeelt heeft over de kwestie of het verzoek tot vluchteling verklaard te worden al dan niet kennelijk ongegrond is, of al dan niet klaarblijkelijk ongegrond is.

Dat uit artikel 63/2 en 63/3 volgt dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de criteria omvat waarover de Commissaris-Generaal in dringend beroep vermag te oordelen.

Dat de bewoordingen kennelijk of klaarblijkelijk uiteraard belangrijk zijn in de tekst van artikel 52 van de Vreemdelingenwet (CARLIER, J.-Y., 'La procédure de reconnaissance de la qualité de réfugié en Belgique', B.T.I.R., 1989, 158).

Dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt als de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard, daar waar er in werkelijkheid een beslissing ten gronde werd genomen (Voor een duidelijk voorbeeld zie RvSt. nr. 48.825 dd. 31 augustus 1994).

Dat door aldus te oordelen verzoekende partij geen oordeel over de grond van de zaak heeft kunnen bekomen, welke aan een rechterlijke instantie is kunnen voorgelegd worden, rechterlijke instantie met waarborgen betreffende het oordeel over de zaak zaak zelf, waarvan verzoekende partij in casu verstoken bleef”;

2.7.2. Overwegende dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de mogelijkheid geeft een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van de bedrieglijkheid of van de kennelijke ongegrondheid ervan; dat in casu de asielaanvraag werd afgewezen op grond van de bedrieglijkheid ervan; dat een onderzoek in de ontvankelijkheidsfase, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij wordt besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag noodzakelijkerwijze een vergelijking inhoudt van de verklaringen van de betrokkene met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn; dat dit evenwel niet het onderzoek is dat plaats vindt in de gegrondheidsfase die volgt op de ontvankelijkheidsfase; dat tijdens de ontvankelijkheidsfase dient te worden onderzocht of er redelijkerwijze van uit mag worden gegaan dat de feiten die de asielaanvrager naar voren brengt tijdens zijn asielaanvraag, waarachtig zijn en beantwoorden aan de criteria van de Conventie van Genève en bovendien niet tegenstrijdig zijn met zijn eigen eerdere verklaringen of verklaringen van eventueel vergezellende familieleden of kennissen; dat dit een onderzoek veronderstelt waarbij de gegevens die worden verstrekt door de kandidaat-vluchteling op hun geloofwaardigheid worden

beoordeeld; dat, mocht uit dit onderzoek blijken dat de verstrekte gegevens niet redelijkerwijze onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag te brengen zijn, kan worden besloten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat, om tot de vaststellingen in de bestreden beslissing te komen, er enkel een dergelijk onderzoek nodig was; dat een dergelijk onderzoek niet kan worden beschouwd als het onderzoek dat wordt bedoeld met het onderzoek in de gegrondheidsfase; dat het zevende middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.